SIGNAL CHALLENGE

NIEUWE OPZET KETEN-TRAINING

Maj Ewoud Lindeboom, G6 13Lichte Brigade

Het inrichten van een C2Ost keten bestaat uit het in lijn brengen van een veelvoud aan actoren. Een ontbrekende schakel leidt direct tot haperingen in de keten. Het is dan ook van groot belang dat eenieder zijn rol in de keten neemt en getraind is in de processen binnen de keten. In 2014 werden de contouren voor de invoering van TITAAN 4.2 en ELIAS bekend en konden deze activiteiten worden opgenomen in de diverse jaarplannen. De invoering bestond echter louter uit het afzonderlijk opleiden van personeel en ombouwen van materiaal. Het trainen was niet meegenomen in de invoering. Hierdoor kon de situatie ontstaan dat de gebruiker en de CIS-keten pas bij elkaar werden gebracht bij de eerste oefening in het jaarplan. Het laat zich raden wat voor situatie dat toch gevolg kan hebben. ➔

Met deze wetenschap was de intentie tot een noodzakelijk trainingsprogramma geboren. In dit programma werden drie trainingslijnen onderkend: die van de CIS(OPS), IV en de gebruiker. Elk met zijn eigen tijdslijn en activiteiten. De volgende figuur geeft dit grafisch weer.
Elke lijn heeft zo zijn eigen doel om uiteindelijk te komen tot een volwaardig gebruik van de systemen of ondersteuning van de gebruiker. De C2Ost lijn concentreert zich op planning, configuratie, installatie en beheer. De IV maakt de vertaling van de informatiestromen binnen de eenheid naar de juiste configuratie van de systemen en de staf in het gebruik en de aanpassing van de eigen SOP's. Om te komen tot een daadwerkelijke CIS-ondersteuning heeft elk C2Ost eerst zichzelf bekwaamd in de configuratie en installatie van een lokaal netwerk. Aansluitend is de gebruiker in staat gesteld zichzelf te trainen door middel van een staftraining. De resultaten en wensen zijn aansluitend in de SOP's van de C2Ost en de IV opgenomen. Blijft over een podium om de CIS-keten te trainen in een *wide area network*. Zo ontstaat eenheid van opvatting omtrent planning, configuratie, installatie en beheer.

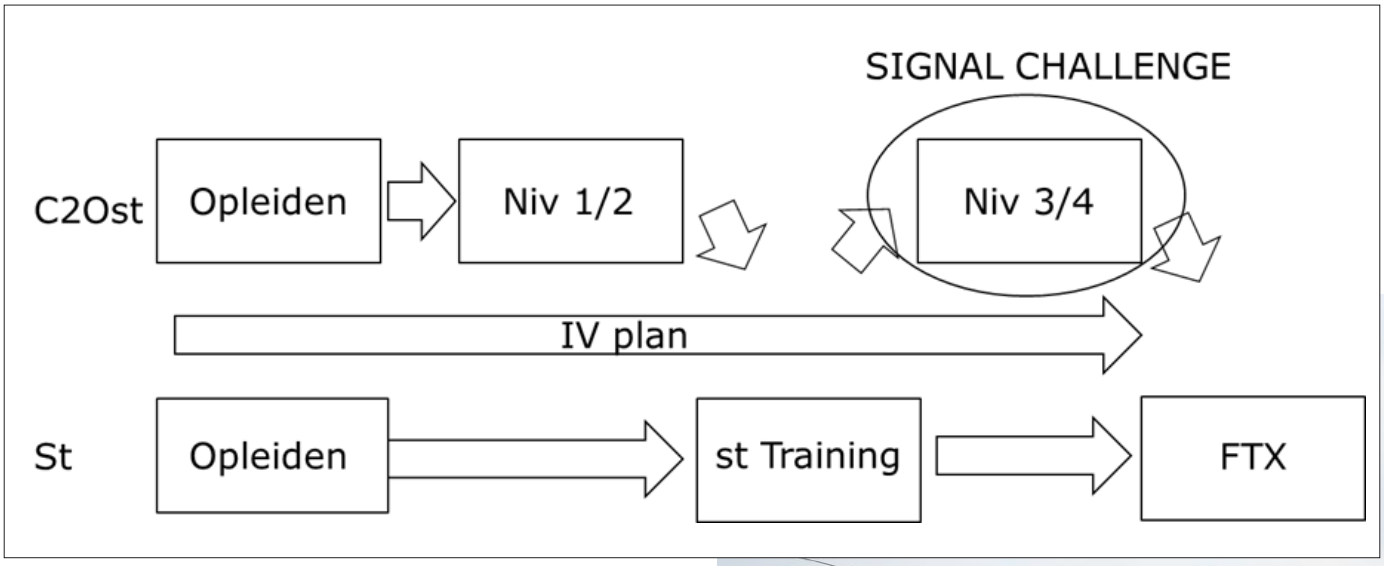

Het knelpunt in deze gedachtegang is echter dat er geen podium bestaat om onze niveau 3/4 training uit te voeren. Daarnaast heeft een enkelvoudige eenheid niet de capaciteit en de reikwijdte om alle actoren bijeen te brengen. Veel van de benodigde capaciteiten vallen onder de aansturing van StClas, maar zijn wel essentieel voor het sluiten van de keten. Ik heb het nog niet eens over de inbedding van het EC VBDD, SVBDD en LTC om de geleerde lessen op te nemen in de opleidingen of doctrine.
Zonder het samenbrengen van alle actoren in één keten, trainen we nog steeds afzonderlijke delen van de keten, die pas samenkomen bij een daadwerkelijke ondersteuning waarbij de focus geheel anders is. Verrassend genoeg bleek tijdens één van de CLAS/G6 vergaderingen dat beide brigades (11 en 13) tot nagenoeg dezelfde conclusie zijn gekomen en ze hadden daarnaast ook nog eens dezelfde periode in het jaar gepland voor de uitvoering. Zij besloten dan ook om de krachten te bundelen; hiermee was *Signal Challenge* geboren en daarmee wellicht de eerste ketentraining in jaren.
Hiermee was echter niet de problematiek opgelost van de noodzakelijke beschikbaarheid van alle actoren en capaciteiten. Deze problematiek is uiteindelijk opgelost door het uitgeven van een initiële letter door StClas, waarin StClas de rol als *Officer scheduling the Exercise* (OSE) op zich nam en

13LtBrig de rol *Officer conducting the Exercise* (OCE) werd toebedeeld. Daarnaast zijn de beide brigades als *Primary Training Audiance* (PTA) beschouwd. De overige CLAS-eenheden werden uitgenodigd deel te nemen. Hiermee werd de oefening door CLAS geïnitieerd. En kon dus aanspraak gemaakt

worden op de noodzakelijke capaciteiten en actoren.

Tussen de brigades is uiteindelijk de afspraak gemaakt om 13LtBrig voornamelijk de randvoorwaardelijke taken op te laten pakken (EXSUP) en 11LumblBrig het script (EXCON) te laten vormgeven. Hiermee waren de basis en organisatie een feit.
De volgende stap was het ontwerp van de oefening. Om redenen van efficiëntie is gekozen voor Stroe als oefenlocatie. Het positieve effect hiervan is dat de keten geconcentreerd wordt qua locatie en dat omlooptijden geminimaliseerd worden. Aansluitend is gekozen voor een setting met de meest voorkomende koppelingen en zijn via scripts de events die de revue dienden te passeren opgesteld.
Bij de ontwikkeling van de synchronisatiematrix werd uiteindelijk voor de creatieve oplossing gekozen om niet de koppelingen van C2Ost naar C2Ost te verplaatsen, maar om het personeel te laten rouleren. Hierdoor was er een minimale beslaglegging op toch schaarse capaciteit. Daarnaast is niet alleen gekozen om de processen met de techniek te trainen, maar ook om de S6/F-omgeving bij elkaar te brengen en deze te trainen en eenheid van opvatting te realiseren in de ontwikkelingen van CIS-plannen. Door de brede uitzetting binnen ons domein sloten uiteindelijk vele actoren op zeer enthousiaste wijze aan bij de ontwikkeling, ondersteuning en uitvoering van de oefening. Ik denk hierbij dan in het bijzonder aan MCCC, EC, SVBDD en JIVC/SATS.
Uiteindelijk zijn een setting en draaiboek tot stand gekomen die als blauwdruk kunnen dienen voor vervolgoefeningen, waarbij vrij eenvoudig elementen kunnen worden toegevoegd, al naar gelang de behoefte. Gedurende de opstart werd de noodzakelijkheid pijnlijk duidelijk van deze training. Miscommunicatie, onbekendheid met de systemen, onbekendheid met de processen enz. zorgden voor vertraging in de gereedheid van het *wide area network*. De *lessons learned* zijn te veel om op te noemen, maar van enkele deelnemer tot JIVC/SATS is zo veel als mogelijk duidelijk geworden waar de knelpunten en delta's zich bevinden. In het bijzonder viel toch wel de positieve wil en interactie tussen alle spelers op en de samenwerking om de eenheid van opvatting te vinden.

Separaat hierin wil ik in het bijzonder vermelden de inzet van het MCCC. Zij hebben deze training als podium aangegrepen om zich op de kaart te zetten. Het is mijn mening dat het MCCC

“De oefening is voor de deelnemers een force multiplyer van formaat gebleken en van onschatbare waarde.”

een essentiële capaciteit is voor een missie-6. Voor het beheer van alle systemen is een sectie-6 simpelweg te klein en zij heeft niet altijd de juiste technische kennis.

Signal Challenge is uiteindelijk geboren uit de noodzaak van twee brigades die zich dienden te trainen in het inzetten van de nieuwe systemen. We hebben daarbij wellicht een precedent geschapen voor hoe een ketentraining vormgegeven zou kunnen worden, met een tastbaar draaiboek als bonus.
De oefening is voor de deelnemers een force multiplyer van formaat gebleken en van onschatbare waarde. Het uiteindelijk resultaat is dan ook dat de eenheden basis-getraind een ondersteuning aandurven. De uitdaging die nu voor ons ligt, is de continuering van CIS niveau 3/4 trainingen. Ik heb al aangegeven dat een enkele eenheid niet bij machte is om alle actoren bijeen te brengen en te organiseren.

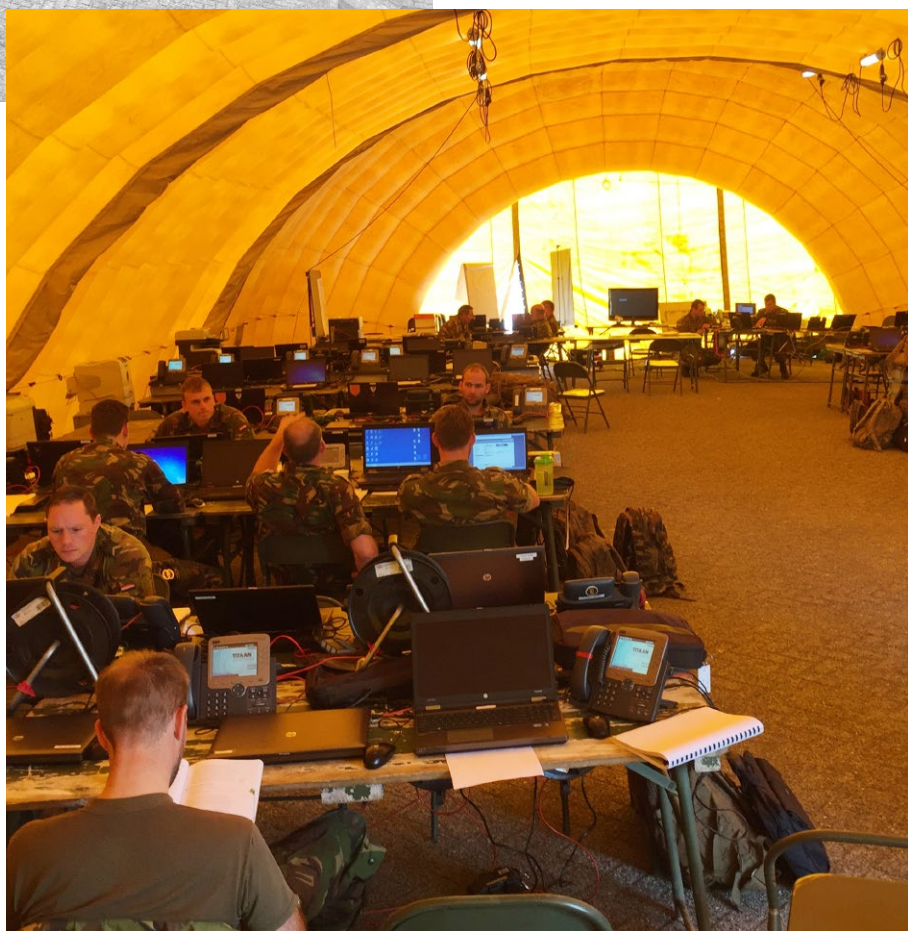

De tent is gebruikt de C2OST’n in staat te stellen hun LAN’s op te kunnen bouwen in een gecontroleerde omgeving.

Daarnaast heb ik reeds vermeld dat het trainen van delen van de keten tot gevolg heeft dat deze pas bij elkaar komen bij daadwerkelijke ondersteuningen.
Ik pleit dan ook voor niveau 3/4 trainingen met de gehele keten waarbij de randvoorwaarden gecreëerd worden door StClas. Tot slot wil ik van deze gelegenheid gebruik maken om de volgende mensen in het bijzonder te danken. Maj René Zevering en kap Mark Beckers, bedankt voor jullie tomeloze inzet en aansturing.
Mede dankzij jullie inzet heeft *Signal Challenge* kunnen plaatsvinden.